

Nem voltam egy olyan tüntetésen itt, amin legalább húsz ember legalább öt percig együtt csináljon valamit, például együtt ordítson egy mondatot, vagy együtt énekeljen. De az itteni tüntetéseken **egyébként sem szokás hangoskodni.**

A legtöbb az volt, amikor egy közbiztonságért való felvonuláson együtt fűtyültek és hurrogtak pár másodpercet a rendőrség és a városháza előtt. Hű, az már szinte botrányos volt, a résztvevők egy része

szégyellte is csinálni.

Nem láttam soha tíz felháborodott embert egy tüntetésen. Nálunk a tüntetések arról szólnak, hogy az ember kimegy egyet a barátaival beszélgetni a térre, halálnyugodtan.

És ez már az extrém kategória, aki kimegy a térre, mert **a legtöbben ki sem mennek, csak ülnek otthon, együttéreznek** a kintiekkel, és sajnálják, hogy nincsenek kint. Mert épp vendégük van. Vagy dolguk. Rengeteg a dolog otthon, mindenki el van maradva mindennel. Fontos ez a tüntetés, de miért pont most van, mikor el vagytok maradva mindennel?

Egy ideig a politikusokat okoltam ezért. Hogy rászoktatták a népet arra, hogy nekünk csak szavazni kell menni, aztán ők képviselnek minket, és nekünk már

nem kell foglalkoznunk a nagy dolgokkal.

Aztán ezt **a maffiaszerű székelő pókhálót is megfigyeltem**, amiben mindenki valakinek a valakije, mindenki függ valakitől, és ezáltal mindenkitől, vagy megélhetés, vagy barátság, vagy üzleti érdekek szempontjából. És senki nem szeretné a valakijének a valakijét megbántani azzal, hogy részt vesz egy olyan tüntetésen, amelyik valakije valakijének a valakijének nem érdeke.

Mert itt nálunk mindenki **kicsinyes és bosszúálló**, ezért inkább szó nélkül aláírom a gyárban a szenátor vagy a polgármesterjelölt aláírás-gyűjtő ívét, amit az orrom alá dugnak, és mielőtt kimegyek tüntetni, végiggondolom, hogy melyik főnököm melyik barátjának a tyúkszemét nyomhatja majd az a tüntetés, mert nem akarom

elveszteni a minimálbéres kis állásomat.

Most már nem vagyok biztos abban sem, hogy ez az oka a tüntetéshiánynak, a szótlan belenyugvásnak. Fogalmam sincs, hogy mitől van ez a töketlenség. Csak nézem, és nem értem. Egyik barátomat idézve: egy rezervátumban vagyunk, ahol **mindenki csak a kerítésig lát**. Vagy még addig sem.

Bárki bármit csinálhat odakint, mi becsukjuk a kaput, és örülünk, hogy szép zöld a fű az udvaron. **Pedig nem az.** És szívunk. Mert az országban mi szívunk a legjobban. De ha nem veszünk tudomást róla, nem fáj. És akkor inkább nem veszünk tudomást róla.

Hogy miként jutott ide a székelység, nem tudom. Hogy mi ebből a kiút, azt sem. Ha valakinek van valami ötlete, **kérem, írja meg** nekem s kedves olvasóinknak: miért nem tud már a székelő nyilvánosan felháborodni?